

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2017 r.

Sąd Rejonowy w Otwocku w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Sereda

Protokolant: Ewa Szczepańska

przy udziale oskarżyciela posiłkowego – K. M.

po rozpoznaniu w dniach 06 września 2016 roku, 18 października 2016 roku, 17 listopada 2016 roku, 10 stycznia 2017 roku, 02 lutego 2017 roku, 16 lutego 2017 roku i 27 kwietnia 2017 roku

sprawy B. S., c. J. i E. zd. M., ur. (...) w G.

oskarżonej o to, że: I. w dniu 28 września 2010r. w J. woj. (...), będąc zatrudniona w firmie (...) działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła K. M. właściciela powyższej firmy do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8000 zł., poprzez pobranie zaliczki na poczet sprzedaży domku holenderskiego, z której nie rozliczyła się z właścicielem

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk

II. w okresie od 17 sierpnia 2009r. do 25 czerwca 2010r. w J. pow. (...) woj. (...), będąc zatrudniona w firmie (...), z góry powziętym zamiarem dokonała podrobienia podpisu właściciela firmy (...) na zawartych umowach z klientami

tj. o czyn z art. 270 § 2 kk

III. w dniu 17 czerwca 2010r. w J. pow. (...) woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posłużyła się sfałszowaną umową kupna-sprzedaży przyczepy kempingowej A., w której dokonała podrobienia podpisu osoby sprzedającej tj. J. H. czym doprowadziła K. M. właściciela firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

IV. w dniu 17 czerwca 2010r. w J. pow. (...) woj. (...), działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posłużyła się sfałszowaną umową kupna-sprzedaży przyczepy kempingowej A. w której dokonała podrobienia podpisu osoby kupującej tj. M. P., czym doprowadziła K. M. właściciela firmy (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł.

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka:

1. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej B. S. w pkt I uznaje ją za winną tego, że w dniu 28 września 2010 roku w miejscowości G., pow. (...), woj. (...), będąc zatrudniona jako sprzedawca w firmie (...) K. M. dokonała przywłaszczenia powierzonych jej pieniędzy w kwocie 8.000 zł. na szkodę właściciela w/w firmy (...) co wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 284 § 2 kk i za to na podstawie art. 284 § 2 kk skazuje ją i wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza jej grzywnę w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych w wysokości po 10 zł. (dziesięć złotych) każda stawka;

2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonej B. S. w pkt II uznaje ją za winną tego, że:

- w dniu 17 sierpnia 2009 roku w miejscowości G., pow. (...), woj. (...), będąc zatrudniona jako sprzedawca w firmie (...) K. M. w celu użycia za autentyczną sfalszowała umowę wynajmu przyczepy kempingowej poprzez podrobienie podpisu najmującego – właściciela firmy (...) co wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk skazuje ją i wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności,

- w dniu 25 czerwca 2010 roku w miejscowości G., pow. (...), woj. (...), będąc zatrudniona jako sprzedawca w firmie (...) K. M. w celu użycia za autentyczną sfalszowała umowę sprzedaży domku holenderskiego poprzez podrobienie podpisu sprzedającego – właściciela firmy (...) co wyczerpuje dyspozycję przepisu art. 270 § 1 kk i za to na podstawie art. 270 § 1 kk skazuje ją i wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. w ramach czynów zarzucanych oskarżonej B. S. w pkt III i IV uznaje ją za winną tego, że w dniu 17 czerwca 2010 roku w miejscowości G., pow. (...), woj. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadziła J. H. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 2.000 zł. w ten sposób, że będąc zatrudniona jako sprzedawca w firmie (...) K. M. i pośrednicząc w sprzedaży przyczepy kempingowej A. pomiędzy sprzedającą J. H. i kupującym M. P., posłużyła się uprzednio przez siebie sfalszowanymi umowami kupna – sprzedaży w/w przyczepy kempingowej czym wprowadziła pokrzywdzoną J. H. w błąd co do rzeczywistej ceny sprzedaży tej przyczepy i czyn ten kwalifikuje jako przestępstwo z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk skazuje ją, a na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza jej karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierza jej grzywnę w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych w wysokości po 10 zł. (dziesięć złotych) każda stawka;

4. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonej karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych w wysokości po 10 zł. (dziesięć złotych) każda stawka;

5. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat;

6. na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonej w pkt 1 poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. M. kwoty 8.000 zł. (osiem tysięcy złotych);

7. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżoną w całości od kosztów sądowych obciążając wydatkami Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 804/15

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku z dnia 10 maja 2017 roku

Na podstawie art. 423 § 1a kpk Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do czynu przypisanego oskarżonej w pkt. 1 wyroku oraz do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów przypisanych oskarżonej, bowiem tylko tych części dotyczy wnioski oskarżonej o sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżona B. S. w okresie od 1 stycznia 2007 roku do 31 grudnia 2008 roku na podstawie umów o pracę na czas określony zatrudniona była w firmie (...) z siedzibą w J., należącej do żony pokrzywdzonego K. M.. Następnie w okresie od 1 stycznia 2009 roku do 30 września 2010 roku, na podstawie kolejnych umów o pracę zawieranych na czas określony oskarżona zatrudniona była jako sprzedawca w firmie (...) z siedzibą w J., należącej do pokrzywdzonego

K. M.. W okresie zatrudnienia w tej firmie oskarżona pracowała w jej filii mieszczącej się w miejscowości G. w powiecie (...). Do obowiązków oskarżonej należała sprzedaż przyczep kempingowych i domków kempingowych tzw. domków holenderskich. Początkowo współpraca pokrzywdzonego z oskarżoną układała się dobrze, jednakże z czasem pokrzywdzony zaczął nabierać podejrzeń i wątpliwości co do uczciwości pokrzywdzonej i przestał być zadowolony z jej pracy. W związku z tym pod koniec sierpnia lub na początku września 2010 roku oświadczył oskarżonej, że nie przedłuży jej umowy o pracę.

Nieustalonego dnia we wrześniu 2010 roku do filii firmy w G. przyjechał M. W., który był zainteresowany zakupem domku kempingowego dla syna. Zainteresował go domek holenderski oznaczony nr 18, który był wyceniony na kwotę 19.500 zł. Za kilka dni M. W. przyjechał do G. ponownie, tym razem z synem W. W. (1), aby dokonać wstępnych ustaleń co do zakupu tego domku. Mężczyźni rozmawiali w tej sprawie z oskarżoną B. S., która oświadczyła, że domek ten może im sprzedać za kwotę 16.000 zł., po wpłaceniu przez nich zaliczki w kwocie 8.000 zł. Jednocześnie poinformowała ich, że od 1 października 2010 roku idzie na urlop i dobrze by było gdyby wpłacili zaliczkę przed jej urlopem, bo w czasie jej urlopu inny pracownik może być niezorientowany w sprawie. W dniu 28 września 2010 roku M. W. wraz z synem W. W. (1) przyjechali do filii firmy w G., aby dokonać transakcji zakupu domku holenderskiego nr 18. M. W. wpłacił oskarżonej zaliczkę w ustalonej wcześniej kwocie 8.000 zł., na co oskarżona wystawiła mu pokwitowanie KP. Ponadto mężczyźni ustalili z oskarżoną, że domek ten będzie przetrzymany na terenie firmy do 30 maja 2011 roku i że pozostałą kwotę 8.000 zł. wpłacą przy odbiorze domku, na co oskarżona sporządziła odrębnie stosowne zobowiązanie, podpisała je i wraz z pokwitowaniem KP przekazała je M. W.. Jednocześnie poinformowała go, że cenę i warunki sprzedaży domku ustaliła z szefem. W rzeczywistości oskarżona w ogóle nie poinformowała właściciela firmy (...) o dokonanej transakcji, nie ustalała z nim ceny ani pozostałych warunków sprzedaży tego domku M. W., a po dokonaniu transakcji nie przekazała K. M. związanej z nią dokumentacji oraz pobranej od M. W. zaliczki w kwocie 8.000 zł., którą zatrzymała dla siebie. Z dniem 30 września 2010 roku oskarżona zakończyła pracę w firmie (...) w związku z upływem terminu na jaki miała zawartą umowę o pracę. W marcu 2011 roku K. M., nie wiedząc o dokonanej przez oskarżoną transakcji sprzedaży domku holenderskiego nr 18 M. W., sprzedał ten domek innemu klientowi. Pod koniec kwietnia 2011 roku z firmą (...) skontaktował się M. W. informując, że chciałby dopłacić kwotę 8.000 zł. i odebrać zakupiony domek. Wówczas od pracownika firmy dowiedział się, że domek ten został sprzedany innej osobie i że B. S. nie pracuje już w tej firmie. Pracownik poinformował o tej rozmowie właściciela firmy (...), który oddzwonił do M. W. i dopiero wówczas dowiedział się od niego o tym, że oskarżona B. S. we wrześniu 2010 roku sprzedała mu domek holenderski nr 18 i tytułem zaliczki na ten domek pobrała od niego kwotę 8.000 zł., oraz że domek ten miał być przetrzymany na terenie firmy do końca maja 2011 roku, kiedy to po wpłaceniu pozostałej kwoty miał być dowieziony M. W.. W związku z zaistniałą sytuacją K. M. zaproponował M. W., aby przyjechał do jego firmy i wybrał sobie inny domek za kwotę 16.000 zł. M. W. przyjechał do G., gdzie spodobał mu się inny domek, ale wyceniony był on na kwotę 21.000 zł. Pomimo to K. M. zgodził się na transakcję za kwotę 16.000 zł., domek został dostarczony przez firmę (...) na działkę kupującego, a po jego dostarczeniu M. W. za pośrednictwem kierowcy dopłacił K. M. kwotę 8.000 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- częściowych wyjaśnień oskarżonej B. S. (k. 574, k. 65-67, k. 146-149, k. 459-460),
- zeznań pokrzywdzonego K. M. (k. 575-579, k. 1-4, k. 19-21, k. 178-182, k. 456-458) oraz świadków M. W. (k. 585-586, k. 35-36, k. 399-400), W. W. (1) (k. 37-38) i R. N. (k. 584-585, k. 31-32, k. 211-212),
- innych dowodów ujawnionych na rozprawie tj.: kserokopii umów o pracę (k. 6-14, k. 154-157), kserokopii pisma oskarżonej i kserokopii dowodu wpłaty dokonanej przez M. W. (k. 22), dowodu wpłaty dokonanej przez M. W. (k. 39), pisma oskarżonej (k. 40), wykazu dowodów rzeczowych (k. 77), danych osobopoznawczych oskarżonej (k. 88), kserokopii świadectwa pracy (k. 152-153), dokumentacji fotograficznej (k. 442-454), informacji z K. dotyczących oskarżonej (k. 61, k. 133-134, k. 193-194, k. 592, k. 646).

Oskarżona B. S. na rozprawie nie przyznała się do popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. I a/o i skorzystała z prawa do odmowy składania wyjaśnień. Po odczytaniu przez Sąd jej wyjaśnień złożonych w toku postępowania

przygotowawczego oraz uprzednio przed Sądem, oskarżona potwierdziła je, po czym odmówiła odpowiedzi na pytania. W odczytanych wyjaśnieniach oskarżona także nie przyznała się do popełnienia czynu zarzucanego jej w pkt. I a/o i wyjaśniła, że od 2007 roku pracowała w firmie (...), a od 2009 roku przeszła do firmy (...). W obu firmach zajmowała się przygotowywaniem domków i przyczep kempingowych do sprzedaży i ich sprzedażą, do jej obowiązków należał kontakt z klientami i zawieranie z nimi umów na sprzedaż i wynajem przyczep i domków kempingowych. Odnośnie czynu zarzucanego jej w pkt. I a/o oskarżona wyjaśniła, że we wrześniu 2010 roku na plac firmy przyjechał klient - pan W., któremu spodobał się domek nr 18 i był zainteresowany jego zakupem, ale nie podobała mu się cena, która wynosiła 18.500 zł. Oskarżona powiedziała mu, że porozmawia z szefem, czy zejdzie z ceny. Stwierdziła, że szef pozwolił jej sprzedać ten domek nawet za 15.000 zł., ale żeby się targowała. W dniu 28 września 2010 roku ponownie przyjechał pan W. i zapytał o cenę tego domku, na co oskarżona powiedziała, że może go sprzedać za 16.000 zł. Pan W. zgodził się na tę cenę, uzgodnili co ma być jeszcze w tym domku zrobione, oraz że domek ten zostanie na placu firmy do 30 maja 2011 roku. Następnie oskarżona sporządziła umowę w dwóch egzemplarzach, a pan W. wpłacił jej zaliczkę w kwocie 8.000 zł. Na tę kwotę oskarżona wystawiła KP, jeden egzemplarz dała klientowi, a drugi został w firmie. Po odjeździe pana W. zadzwoniła do szefa i powiedziała mu, że domek udało się sprzedać za 16.000 zł., z czego szef bardzo się ucieszył. Następnie szef przyjechał do firmy, oskarżona przekazała mu umowę i kwotę 8.000 zł. pobraną tytułem zaliczki od pana W., a druk KP zostawiła dla siebie, żeby był dowód, że przyjęła pieniądze. W dniu 30 września 2010 roku skończyła jej się umowa i odeszła z pracy.

Wyjaśnienia oskarżonej jedynie częściowo zasługują na wiarę. Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej w części, w której dotyczą okresu jej zatrudnienia w firmie (...) oraz zakresu jej obowiązków w tych firmach. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej znajdują bowiem potwierdzenie w uznanych przez Sąd za wiarygodne zeznaniach pokrzywdzonego K. M. oraz w dowodach z dokumentów w postaci umów o pracę i świadectwa pracy. Za wiarygodne Sąd uznał także wyjaśnienia oskarżonej dotyczące faktu dokonania transakcji dotyczącej sprzedaży domku kempingowego nr 18 panu W.. W tej części wyjaśnienia oskarżonej znajdują potwierdzenie w wiarygodnych zeznaniach świadków M. W. i W. W. (1) oraz w dowodach z dokumentów w postaci dowodu wpłaty zaliczki w kwocie 8.000 zł. przez M. W. – KP (k. 39) oraz pisemnego zobowiązania oskarżonej dotyczącego przedmiotowego domku kempingowego, zwanego przez oskarżoną w jej wyjaśnieniach umową (k. 40). Sąd odmówił natomiast wiary wyjaśnieniom oskarżonej w części dotyczącej okoliczności sprzedaży panu W. domku kempingowego nr 18, w szczególności w zakresie, gdzie podała, że obniżyła cenę sprzedaży tego domku po uzgodnieniu z pokrzywdzonym, że po zawarciu umowy z panem W. poinformowała pokrzywdzonego o dokonanej sprzedaży, a po przyjeździe pokrzywdzonego do firmy przekazała mu umowę i pobraną od pana W. zaliczkę w kwocie 8.000 zł. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonej pozostają w ewidentnej sprzeczności z uznanymi przez Sąd za wiarygodne zeznaniami pokrzywdzonego K. M.. Poza tym są zupełnie nielogiczne. Gdyby bowiem pokrzywdzony rzeczywiście został przez oskarżoną poinformowany o sprzedaży domku nr 18 panu W., to absurdalnym posunięciem byłoby dokonanie sprzedaży tego samego domku przez pokrzywdzonego innemu klientowi. Postępując świadomie w ten sposób wobec pana W., pokrzywdzony przede wszystkim naraziłby na szwank dobre imię swojej firmy. Ponadto sporządzona przez oskarżoną „umowa sprzedaży” przedmiotowego domku panu W. opiewała na kwotę 16.000 zł., natomiast pokrzywdzony – z uwagi na sezon zimowy – sprzedał ten domek innemu klientowi za 14.000 zł. Wreszcie, pokrzywdzony w miejsce domku nr 18 ostatecznie sprzedał panu W. za cenę 16.000 zł. inny domek, którego rzeczywista wartość wynosiła 21.000 zł. Wszystkie powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, że pokrzywdzony nie mógł wiedzieć o dokonanej przez oskarżoną sprzedaży domku kempingowego nr 18. Ponadto oceniając wiarygodność wyjaśnień oskarżonej w powyższym zakresie Sąd miał na uwadze wiarygodne zeznania świadków M. i W. W. (1), z których wynika, że oskarżonej bardzo zależało na tym, aby zawarli umowę i wpłacili zaliczkę przed dniem 30 września 2010 roku, kiedy to oskarżonej kończyła się umowa o pracę w firmie pokrzywdzonego. Oskarżona okłamała panów W., mówiąc że od 1 października 2010 roku idzie na urlop, a w trakcie jej urlopu inny pracownik może nie być zorientowany w sprawie. Okoliczność ta jednoznacznie wskazuje, że oskarżona miała zamiar dokonania przedmiotowej transakcji bez wiedzy właściciela firmy – pokrzywdzonego K. M. i w konsekwencji przywłaszczenia kwoty 8.000 zł. powierzonej jej przez M. W. tytułem zaliczki na poczet domku kempingowego nr 18. Wobec powyższego Sąd odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej we wskazanym wyżej zakresie, uznając iż

stanowią one jedynie przyjętą przez oskarżoną linię obrony zmierzającą do uniknięcia grożącej jej odpowiedzialności za czyn zarzucany jej w pkt I a/o.

Zeznania pokrzywdzonego K. M. w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. I a/o oraz zeznania świadków M. W. i W. W. (1) w całości zasługują na wiarę. Zeznania te są bowiem spójne, logiczne i konsekwentne, wzajemnie się potwierdzają i uzupełniają tworząc logiczny ciąg wydarzeń przedstawiający mechanizm działania oskarżonej. Ponadto znajdują one potwierdzenie w dowodach z dokumentów w postaci dowodu wpłaty zaliczki w kwocie 8.000 zł. przez M. W. – KP (k. 39) oraz pisemnego zobowiązania oskarżonej dotyczącego przedmiotowego domku kempingowego (k. 40).

Walorem wiarygodności Sąd obdarzył także zeznania świadka R. N. – pracownika firmy (...). Zeznania w/w świadka w zakresie dotyczącym czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. I a/o korelują z wiarygodnymi zeznaniami pokrzywdzonego K. M. i świadków M. W. i W. W. (1), ponadto są spójne i logiczne.

Sąd uznał za wiarygodne wszystkie dowody z dokumentów ujawnione na rozprawie, a dotyczące czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. I a/o. Żadna ze stron nie kwestionowała bowiem ich wiarygodności ani autentyczności, a w połączeniu z pozostałym wiarygodnym materiałem dowodowym, dokumenty te pozwalają na odtworzenie pełnego i rzeczywistego obrazu tego czynu.

Sąd pominął ocenę pozostałych dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie, bowiem nie dotyczyły one okoliczności czynu przypisanego oskarżonej w pkt. 1 wyroku ani też rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynów przypisanych oskarżonej w wyroku.

Czyn oskarżonej B. S. zarzucany jej w pkt. I a/o wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk, a nie jak wskazano w a/o z art. 286 § 1 kk. Dlatego też Sąd uznał, że nie wychodząc poza granice aktu oskarżenia można czyn ten zakwalifikować jako przestępstwo z art. 284 § 2 kk i po uprzedzeniu obecnych stron o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej tego czynu, Sąd przypisując oskarżonej jego popełnienie odpowiednio zmienił opis tego czynu i jego kwalifikacją prawną.

Przestępstwo z art. 284 § 2 kk polega na tym, że sprawca przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Sąd podziela przyjęte w doktrynie stanowisko, iż „przestępstwo określone w art. 284 § 2 należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Kodeks wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym jest włączenie powierzonej rzeczy do majątku sprawcy lub postępowanie z nią jak z własną w inny sposób. Wyklucza to możliwość popełnienia tego przestępstwa z zamiarem wynikowym. Istotnym elementem strony podmiotowej sprzeniewierzenia nie jest sam fakt odmowy wydania rzeczy powierzonej, lecz powody nie zwrócenia, a więc wola włączenia rzeczy do swojego majątku lub wola postępowania z nią jak z własną" (Małgorzata Dąbrowska-Kardas, Piotr Kardas. Przestępstwa przeciwko mieniu, Ministerstwo Sprawiedliwości, Warszawa 1998, z. 21, s. 167). Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. jest przestępstwem indywidualnym, które może popełnić jedynie sprawca mający określone kwalifikacje, a mianowicie osoba, której powierzona została cudza rzecz ruchoma. Zgodnie z utrwalonym w doktrynie poglądem – przywłaszczenie rzeczy powierzonej ma również miejsce, gdy sprawca reprezentując właściciela odbiera rzecz ruchomą od osoby trzeciej (np. odbiór gotówki od dłużnika w celu przekazania i rozliczenia się z wierzycielem). Należy w tym miejscu wskazać, że zgodnie z definicją ustawową zawartą w art. 115 § 9 kk rzeczą ruchomą jest także polski albo obcy pieniądz lub inny środek płatniczy oraz dokument uprawniający do otrzymania sumy pieniężnej albo zawierający obowiązek wypłaty kapitału, odsetek, udziału w zyskach albo stwierdzenie uczestnictwa w spółce.

Oskarżona B. S. w dniu 28 września 2010 roku w miejscowości G., powiatu (...), będąc zatrudniona jako sprzedawca w firmie (...), przyjęła od klienta firmy - M. W. zaliczkę w kwocie 8.000 zł. na poczet zakupionego przez niego domku kempingowego nr 18. Po przyjęciu tej zaliczki oskarżona nie przekazała właścicielowi firmy (...) powierzonej jej przez M. W. kwoty zaliczki tj. 8.000 zł., lecz zatrzymała tę kwotę dla siebie, włączając ją do swojego majątku. W powyższy sposób oskarżona przywłaszczyła sobie powierzone jej przez klienta firmy (...) pieniądze w kwocie 8.000 zł. działając na szkodę właściciela firmy (...). Nie ulega wątpliwości, iż oskarżona czynu tego dokonała działając umyślnie w

zamiarze bezpośrednim, jej działanie było bowiem ukierunkowane na określony cel, jakim było włączenie powierzonej jej kwoty 8.000 zł. do swojego majątku.

W powyższej sytuacji czyn oskarżonej B. S. przypisany jej w punkcie 1 wyroku wyczerpuje wszystkie znamiona przestępstwa z art. 284 § 2 kk.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał oskarżoną B. S. za winną popełnienia w/w czynu i za to na podstawie art. 284 § 2 kk wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył jej grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych w wysokości po 10 zł. każda stawka.

Ponadto w ramach czynu zarzucanego oskarżonej w pkt. II a/o Sąd uznał ją za winną popełnienia dwóch czynów z art. 270 § 1 kk i za każdy z tych czynów na podstawie art. 270 § 1 kk wymierzył jej kary po 3 miesiące pozbawienia wolności.

Z kolei w ramach czynów zarzucanych oskarżonej w pkt. III i IV a/o Sąd uznał ją za winną popełnienia jednego czynu z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył jej karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył jej grzywnę w wymiarze 80 stawek dziennych w wysokości po 10 zł. każda stawka.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd wymierzył oskarżonej karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych w wysokości po 10 zł. każda stawka.

Wymierzając oskarżonej karę i orzekając o innych konsekwencjach prawnych czynów przypisanych oskarżonej, Sąd zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 kk zastosował przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przestępstw przez oskarżoną, bowiem były one dla oskarżonej względniejsze, niż przepisy Kodeksu karnego obowiązujące w czasie orzekania.

Wymierzając oskarżonej kary jednostkowe jak i karę łączną Sąd kierował się zasadami wymiaru kary określonymi w art. 53 § 1 i 2 k.k. i uwzględnił całokształt okoliczności, zarówno łagodzących jak i obciążających mających wpływ na wymiar kary.

Jako okoliczność obciążającą, którą Sąd uwzględnił przy wymiarze oskarżonej kar pozbawienia wolności za poszczególne przypisane jej przestępstwa, wskazać należy przede wszystkim to, że przestępstwa te cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości ze względu na postać zamiaru, jaki towarzyszył oskarżonej przy popełnianiu tych przestępstw – zamiar bezpośredni, jak też ze względu na rodzaj i charakter naruszonego dobra, jakim w przypadku przestępstw z art. 284 § 2 kk i z art. 286 § 1 kk jest cudze mienie, zaś w przypadku przestępstwa z art. 270 § 1 kk – wiarygodność dokumentów. Okolicznością obciążającą, którą Sąd wziął pod uwagę wymierzając oskarżonej kary pozbawienia wolności za czyny z art. 284 § 2 kk i z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk jest również motywacja oskarżonej, jaką była chęć osiągnięcia korzyści majątkowej. Ponadto, popełniając wszystkie przypisane przestępstwa, oskarżona nadużyła zaufania swojego pracodawcy K. M., a po popełnieniu tych przestępstw nie podjęła żadnych kroków zmierzających do naprawienia szkody wyrządzonej pokrzywdzonym. Powyższe okoliczności także wpłynęły obciążająco na wymiar kar za poszczególne przestępstwa.

Wśród okoliczności łagodzących, które Sąd uwzględnił przy wymiarze kar oskarżonej wymienić należy fakt, że oskarżona nie była wcześniej karana i częściowo przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów.

Mając na uwadze fakt, iż czyny z art. 284 § 2 kk oraz z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk (przypisane w pkt. 1 i 3 wyroku) oskarżona popełniła działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i faktycznie taką korzyść osiągnęła, Sąd obok kar pozbawienia wolności, na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył oskarżonej za te czyny kary grzywny. Określając liczbę stawek dziennych grzywny, Sąd kierował się tymi samymi okolicznościami, które uwzględnił przy wymiarze kar pozbawienia wolności, zaś ustalając wysokość jednej stawki dziennej na minimalną przewidzianą przez ustawę kwotę 10 zł., Sąd miał na uwadze warunki osobiste i rodzinne oskarżonej oraz jej stosunki

majątkowe i możliwości zarobkowe. Oskarżona co prawda aktualnie nie pracuje i nie osiąga dochodu, nie posiada też majątku, niemniej jednak jest osobą stosunkowo młodą i zdrową, posiada średnie wykształcenie i wyuczony zawód, zatem ma realne możliwości zarobkowe, które pozwalają jej na podjęcie pracy i osiąganie dochodów, a w konsekwencji na uiszczenie kary grzywny, której wysokość stawki dziennej została określona na minimalną przewidzianą przez ustawę kwotę.

Wszystkie wyżej wymienione okoliczności łagodzące i obciążające Sąd uwzględnił również wymierzając oskarżonej karę łączną pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w oparciu o zasadę asperacji. Dodatkowo Sąd miał przy tym na uwadze fakt, że oskarżona w okresie od 17 sierpnia 2009 roku do 28 września 2010 roku popełniła aż cztery przestępstwa.

Sąd uznał, że taka kara jest adekwatna do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżoną, odniesie swoje cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonej oraz spełni swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa ze względu na prewencję ogólną.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił na okres próby 4 (czterech) lat. Zawieszając wykonanie kary pozbawienia wolności Sąd wziął pod uwagę w szczególności właściwości i warunki osobiste oskarżonej i dotychczasowy sposób jej życia. Jak wynika z informacji z KRK dotyczącej oskarżonej, nie była ona dotychczas karana, od czasu popełnienia przypisanych jej przestępstw upłynęło już prawie 7 lat i w tym okresie także nie wchodziła w konflikty z prawem. W takiej sytuacji Sąd uznał, iż w odniesieniu do oskarżonej można postawić pozytywną prognozę co do tego, że wyciągnie ona właściwe wnioski z popełnionych przestępstw i w przyszłości będzie przestrzegała porządku prawnego.

Na podstawie art. 46 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonej obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym jej w pkt. 1 wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego K. M. kwoty 8.000 zł. Orzekając wobec oskarżonej powyższy obowiązek naprawienia szkody Sąd uwzględnił złożony w tym zakresie wniosek pokrzywdzonego, a ponadto miał na względzie jeden z fundamentalnych celów postępowania karnego jakim jest uwzględnienie prawnie chronionych interesów pokrzywdzonego. Jak orzekł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2011 roku, sygnatura III KK 392/10, polega to w szczególności na wyrównaniu straty, którą poszkodowany poniósł. Zgromadzony w niniejszej sprawie, uznany przez Sąd za wiarygodny materiał dowodowy jednoznacznie określa wartość szkody poniesionej przez pokrzywdzonego K. M. wskutek przestępstwa z art. 284 § 2 kk popełnionego przez oskarżoną i nie pozostawia co do tego żadnych wątpliwości. W takiej sytuacji należało orzec wobec oskarżonej obowiązek naprawienia tej szkody w całości, co uczyni zadość nie tylko pokrzywdzonemu, ale także społecznemu poczuciu sprawiedliwości.